

Jahja vsak denar in volja s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s
poštino vred ali v Mariboru s

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Udaje „Katal. tiskovnega društva“
dobivajo list brez posebne
ročnice. — Uredništvo: Koroska
cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo.
Upravištvu sprejema naročila,
inzerate in reklamacije. Cena
inzeratov po dogovoru. Za vsa
kraljeva oglasa primeren popust.
Nezaprte reklamacije so poštno
proste.
— Telefon št. 220. —

43. številka.

Maribor, dne 27. oktobra 1921

53. letnik.

Karl zopet na Madžarskem.

Po sedmih mesecih se je ekscesar Karl zopet povrnil v Madžarsko in ker sedaj računa na boljši uspeh, je pripeljal tudi Cito s seboj. Dne 21. t. m. sta se pripeljala z zrakoplovom iz Švice v Sopronj in sedaj sta kot »kraljevsko Velikanstvo« v Pešti.

Karl torej sedi v Pešti, imenoval je že celo vrsto generalov, karlistična zarota pripravlja odločilni udarec, so sedne države so vznemirjene, zunanji politiki se povprašujejo, kako je to prišlo, kdo ga je podpiral in kaj naj se sedaj ukrene, nikdo pa ne prizna resnice, da je Karlov pohod sad nazadnjaške špekulacije, v katero so zapleteni vsi prvaki velesil in glavni kapitalistični izkoriščevalci cele Evrope.

Po svetovni vojni, v kateri se je Karl udeleževal kot eden glavnih zločincev nad človeštvom, je bilo pričakovati, da dobi Evropa drugo lice. Nacionalna revolucija se je družila z socialno, Rusija je bila prva in tudi v drugih državah je bilo pričakovati, da se v okvirju narodne samoodločbe razvije socialni napredek. To pa ni bilo po volji izkoriščevalcem antante, ki se prav nič ne razlikujejo od Karl-Wilhelmovih zločinskih vrste. Začeli so kopsati in cepiti narodne celote; da napravijo prepad med severom in jugom, da zajezijo socialni razvoj, da preprečijo osamosvojitve širokih delavnih mas, so se že od vsega početka bavili z namenom, postaviti na mestu nekdanje Avstrije novo nazadnjaško monarhijo, ki bo orožje v rokah antante, — zdaj proti severu, zdaj proti jugu. Zato ulogijo jim je bil vojni zločinec Karl najpripravnejši in zato ga tudi skrbno varujejo ter pošiljajo zdaj pa zdaj na ogled.

Karlistična mreža je razpletena po celi Evropi, glavni spletkarji so pa v visokih italijanskih in francoskih političnih krogih in na visokih mestih vseh drugih držav zakrknjeni nazadnjaki, ki pozdravljajo karlistične poskuse kot prosep največjega ljudskega izkoriščevanja in nasilja. Tudi pri nas imamo dovolj političnih spekulativov, ki so se pririli do važnih mest v svoji dobrodo vršeni šoli avstrijskega nasilja. Ti ljudje bi služili tudi vragu, samo da jim nese, da si lahko polnijo svoje žepe z ljudsko krvjo in ljudskimi žulji, danes likajo stare avstrijske medalje, gladijo čake in pripravljani bi bili, davprežejo narod tudi v suženjski jarem Karla ali kakakega drugega s krvjo oškropljenega zločinca.

Danes pri novem Karlovem puču se naš narod ne more zadovoljiti z —

nervoznim tekanjem in tuhtanjem raznih ministrov, temveč zahteva na vodilna mesta države ljudi, ki so vredni v polni meri narodnega zaupanja. Proč z nazadnjaštvom in korupcijo v lastni hiši, da postanemo močni in odločni za njeno obrambo. Pribeževič, šef policajdemokracije, je izšel iz madžarske šole, Pašić nam je zaigral kos za kosom lepega jugoslovanskega sveta, zato moramo danes, ko preti slovenskemu ter hrvatskemu življu velika nevarnost od evropske in Karlove reakcije, z vso odločnostjo zahtevati, da pride prava narodna vlada na krmilo države.

K zasedanju parlamenta.

Parlament je 20. t. m. započel svoje delovanje in sicer na prav poseben način, kakor so tudi nazori naših vladinorcev o parlamentu prav posebne vrste.

Policajdemokracija s Pribeževičem na čelu in Pašićev radikalni so sebe enostavno proglasili za državo, vse drugo pa, ki nosi tako težko državna bremena, — za protidržavni element. Vlada dela, kar hoče, parlament pa naj vse odobrava, — ker je po današnjih razborih vlada država in vsaka opozicija proti vladi opozicija proti državi. Temu nasilno-nazadnjaškemu domnevanju odgovarja tudi slika iz prvega dne parlamentarnega zasedanja.

Prva seja je bila napovedana za 10. uro dopoldne, začela se je pa ob 1. uri popoldne. Ministri so se ves čas posvetovali, demokrati in radikali so tičali v svojih klubih, poslanci opozicije so pa hodili po skupščinskih dvorani, posedli po klopih ter z vso upravičenostjo dajali duška svoji ogorčenosti nad tem zavlačevanjem. Okrog ene ure so se začela odpirati vrata ministrskih sob. Prvi se je pokazal minister Pribeževič, pozdravljen od demokratov, od opozicije pa sprejet z velikim hrupom. Začela se je kmalo nato volitev predsednika, oni so bili za to, da se izvoli častni, drugi pa, da se izvoli starostni predsednik, ki bi odprl sejo ter izvedel volitve predsedstva.

V velikem krik in trušču je prebitel namestnik ministrskega predsednika Trifkovič vladni reskript, pop Mihaldžić je bil nekaj časa predsednik, četudi se je čulo iz trušča, da je sramota za vlado, ki ni znala niti najstarejšega člana parlamenta določiti in za drugi dan ob 10. uri dopoldne se je določila prihodnja seja.

S preprirom in ropotom se odpira naš parlament in v hrupu razdora se začne njegovo delo. Kralja ni, mi-

nistrskega predsednika Pašića ni, finančnega ministra ni in mesto 419, se zbere samo blizu 300 narodnih poslancev. Vlada je izključila 60 komunistov, 60 hrvatskih zastopnikov ne prihaja v parlament, a vse to ni nikakoli ovira za vlado, ki nadaljuje svoje delo proti narodni večini. V tej žalostni zbornici ki je razburkana vsled nasilja in nezakonitosti, ki so se na tem mestu dogajale, tudi vlada sama nima enotnih in složnih pristašev. Tu so radikali, tu so demokrati in tu so mušmani. Radikali in demokrati so se zvezali iz osebnih interesov in pa zato, ker so mislili, da bodo dovolj moči proti odporu hrvatske in slovenske narodne večine.

V tem vprašanju so se prevarili in danes uvideva vsak trezno misleč politik, da brez Slovencev in Hrvatov ne bo slo. V radikalni stranki je precej prevladnih mož, med njimi Protič in tako izhaja ravno iz vladne stranke želja po sporazumu, katerega so demokrati skušali z vso silo preprečiti. Demokrati dobro vedo, da kakor hitro pride do sporazumnega dela vsen tih plemen in kakor hitro se začne udeleževati tudi slovenska in hrvatska večina, za njih ne bo več mesta in da prihaja čas, ko bo javnost v njih zagledala glavne protivnike vsakega sporazuma. Zato sedaj na vso silo ličijo, da bi potegnili radikale seboj ter v največji naglici nadaljevali delo centralizacije. Pri vseh prilikah na stopajo z največjo demagogijo proti slovenski in hrvatski večini, slikajo avtonomistični pokret kot protidržavno agitacijo in nekako sovražstvo do Srbov, samo da bi razvneli proti nam nekateri velesrbske politike. Pašića, ki o slovenskih in hrvatskih težnjah nima dosti pojmov, ki je bil vedno Velešrbijanec, imajo kolikor toliko na svoji strani, nimajo pa drugih, ki se zbirajo krog Protiča ter spoznavajo, da po tej poti ne gre več naprej in da so demokratske špekulacije velika nesreča za državo. Med mušmani je pri zadnjem zborovanju zmagala avtonomistična struja in tako ni pričakovati, da bi od te strani demokrati ime li kako zaslombo.

Protič je sprejel krasevački mandat, izjavil, da položi prisego in tako je pričakovati, da se v najkrajšem času začne parlamentarni boj, ki bo doseganje vladno skupino raztrgal na dva dela. Demokrati s svojim Pribeževičem, Kukovcem, Zerjavom in s svojimi podkupljenimi samostojneži se bodo oklenili najhujših srbskih separatistov, ki mislijo, da se naše državno in narodno vprašanje na ta način reši, če se Hrvači in Slovenci posrbijo,

Protičovo delo za sporazum, se bode pa razvijalo, ker bo razsodnost in poštenje moralo zmagati nad demokratsko sebično gonjo.

Protič sicer ne prihaja v parlament kot zastopnik cele opozicije, prihaja samo kot izkušen državnik, ki lahko presodi, če je res potrebno za državo, da se izvrši sporazum, ali pa če se lahko še naprej potiska Hrvata in Slovence ob steno. Protič lahko presodi, če tak sporazum res ogroža srbske zahteve v tej državi, ali jih pa podpira in o Protiču, ki je dovolj previden in pošten, se lahko pričakuje, da bo z vso jasnostjo dokazal, da je pot sporazuma vseh treh plemen edina rešitev iz zmede in nereda, razkroja in propada, ki grozi po krivdi nasilne policajdemokracije in njenega centralizma naši državi.

Da nas bodo razumeli cenjeni čitatelji.

Demokratje in samostojni so se zatekli v svoji koritarski vladodržnosti do skrajnega sredstva nasilja: zabraniti hočejo vsaj začasno slovenskoštajerskemu kmetu njegovo prijubljeno, staro ter pravico ljubo glasilu „Slov. Gospodarja.“ Kako bodeta v oči vladne kroge resnica ter boj za kmetstvo pravo, sta nam dokazala mariborsko državno pravdnštvo in policija, ki sta nam zabranila zadnjega že na osmih straneh tiskanega „Gospodarja.“ Tudi sedaj, ko se mogoče ne bo odklenalo tako hitro beograjski vladi, bo obveščal „Gospodar“ kmeta o protikmetjskih uredbah in korakih vladinorcev neustrašeno naprej, če tudi ga bosta pod vladnim pritiskom zabranjevala policijski šef in državni pravdnik. Čitatelji pa naj bodo uverjeni, da so krivi demokratje in samostojni s svojim ovadstvom, da jim list zadnjič ni bil uročen.

Demokratje in samostojni se tako zelo bojijo razkrivanja svojega vladnega dela, da bodo podvzeli tudi najnasilnejše korake napram našemu časopisu, ki jim je najbolj skeleč trn v peti, proti katerega resnici se ne morejo braniti mirno zakonitim potom — ampak samo z nasiljem zabranitve širjenja one časopisne številke, ki jim očita brezmejno izžemanje ter izkoriščevanje ljudstva.

Ostudno hinavsko so se zatekli demokratsko samostojni vladni koritarji pod okrilje države in kričijo po naši kraljevini, da smo mi proti od nas zgrajeni državi, ako stopimo na prste ministru Puclju, Kukovu in Pašiću, ki so povzročitelji vednega padanja na

Zaklad na otoku.

Se spopadka pravega Paulus.

(Dalje.)

„Silver“, mu je odgovoril tovariš, in opazil sem, da ni bil samo rd v Rea, ampak da je bil njegov glas hrav, kakor krokarjev in da se mu je izrazil kakor napeta vrv. „Silver“, mu je pravil, „star si in pošten si, ali vsej za takega veljaš, in pogumen si tudi — ali pa se čisto motim v tebi? In hočeš mi dopovedati, da se boš tudi ti dal zvabiti od teh lopovov? Ti že ne! In kakor gotovo mene Bog vidi, jaz raji izgubim svojo roko! Da bi jaz pozabil svojo dolžnost.“

Čuden, neznan glas ga je pritril —

Nešel sem enega, ki je bil še pošten — In sedaj sem čul drugega.

Daleč tam zunaj v močvirju nekje je zadonel nevoljen glas, drug začel je niti mu je odgovoril.

In koj nato sem čul strašen, dolgozategnjen krik —

Stene „Daljnogleda“ so ga odbijale, late močvirnih ptic so mu hipoma sletale kvišku in zatrnile nebo.

Dolgo je še zvenel obupni krik — smrti v mojih ušesih, ko je že tihota spet zavladala po močvirju in ni bilo druge čuti kot plahutanje ptic, ki so sedali nazaj na drevje, in bonenje valov ob daljne pečine —

Tom je planil po koncu kot konj, če ga zadene bič. Silver ni trčal z očesom. Nepremično je stal na svojem mestu, lahno naslonjen na berge, in je gledal tovariša, kakor kača, ki je vsak hip pripravljena, da zada strupeni zob svoji žrtvi.

„John —!“ je vzkliknil Tom ter siegnil roko proti njemu.

„Roke kvišku!“ je zaklical Silver in skočil par korakov nazaj, vključ svojih bergih gibno in varno kakor zurnjen telovadek.

„Roke kvišku tudi ti! — Silver vest imaš, pa se me bojiš! — Ampak v imenu božjem, povej mi, kaj je to bilo —?“

„To —?“ je ponavljal Silver in se smejal, pa previdneje, kot po navadi. Oči so mu bile čiste majhne v voku, zabuhle lice, pa žarele so mu kakor živo ogled. „To —? O —, mislim, to je bil Allan.“

Ubogi Tom je vzplamlil.

„Allan —?“ je kriknil, „Bog mu dal večni mir, zvestemu mornarju! — Ti pa, John Silver, ti si bil dolgo moj prijatelj in tovariš, odslej pa nisi več. In če umrjem kakor pes, zvest bodem ostal svoji dolžnosti! Ubil si Allana, kaj ne? — Ubij še mene, ako me moreš! Zaničujem te!“

In pridni, pogumni Tom mu je obrnil hrbet in stopil proti obrežju. Pa ni mu bilo usojeno, da bi bil daleč prišel —

John je kriknil, pograbil berglo izpod pazduhe in z vso silo zagnal to čudno sulico po zraku. Zadel je Toma na hrbtnico pod zatilnikom.

Ubogi Tom je zakrill z rokami po zraku, hlastnil po sapi in padel.

Ali je bil mrtev, ali samo omamljen, kdo ve? Verjetno je bilo, da mu je silni sunek bergle zlomil hrbtnico.

Pa ni imel časa, da bi prišel z zavesti —

Gibčno kakor opica, brez bergle, in na eni sami nogi je bil Silver v hipu nad njim in dvakrat mu je zabodel svoj nož do ročaja v prsi. Tja v svoje skrivališče sem čul njegovo glasno dihanje, ko je zavihtel nož.

No vem, kaj se pravi, onesvestiti

se, le to vem, da mi je v tistem trenutku ves svet zaplaval pred očmi in meglenem vrtilcu, Silver in ptice „Daljnogled“ so plesali krog mene — zvonilo mi je v ušesih in divji glasovi so iz neznane daljave vpili name.

Ko sem se spet zavedel, je krvoločna pošast stala na svoji eni nogi, z berglo pod pazduho in s klobukom na glavi. Na trati je ležal Tom. Silver si je s šopom trave brisal krvavo kožo in se ni prav nič zmenil za mrtev truplo. Vse drugo je bilo neizpremenjeno, solnce je brezsrčno sijalo na kadeče se močvirje in na skalnate vohove in težko sem verjel, da se je zgodil umor, da je bilo trenutek prej kruto končano ubogo človeško življenje pred mojimi očmi.

John pa je segel v žep, potegnil piščalko in nekaterekrat zažvižgal — anjo, da je oglušujoče donelo skozi vroči zrak.

Nisem sicer vedel, kaj pomenijo njegovi žvižgi, pa nov strah se mi je zbudil —. Njegovi tovariši bodo prišli —. Našli bi me —. Dva poštenjaka so že umorili, za Tomom in Allanom bi utegnili priti tudi jaz — na vrsto.

Dalje prihodnja